

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!

*Keď sa Ježiš dopočul, že Jána uväznili, odobral sa do Galiley. **Opustil** Nazaret a prišiel bývať do pobrežného mesta Kafarnaum, v končinách Zabulon a Neftali, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: „Krajina Zabulon a krajina Neftali, na ceste k moru, za Jordánom, Galilea pohanov! Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti.“ Od tej chvíle začal Ježiš hlásať: „**Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.**“ Keď raz kráčal popri Galilejskom mori, videl dvoch bratov, Šimona, ktorý sa volá Peter, a jeho brata Ondreja, ako spúšťajú sieť do mora; boli totiž rybármi. I povedal im: "Podďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí." Oni hneď zanechali siete a išli za ním. Mt4,12-20*

Bol jeden veľmi bohatý a mocný kráľ, každý sa ho bál. Vždy, keď mohol, rád chodil poobede na prechádzku mestom. Raz sa stalo, že uvidel jedného pustovníka v mestskej záhrade pod veľkým stromom. Sedel si tam a bol mimoriadne pokojný. Uvidel ho tam aj nasledujúci deň. Aj ďalší a ďalší. Rozhodol sa ísť k nemu. Prihovoril sa mu. Začali sa rozprávať, po čase si ho obľúbil. Pozval ho bývať do paláca. Myslel si, že odmietne, veď je pustovník. Ponúkol mu peknú izbu v paláci. Pustovník to prijal. Neskôr mu ponúkol skvostný odev. Myslel si, že pustovník ho odmietne. Ale na prekvapenie ho prijal. Neskôr mu ponúkol veľmi významné postavenie. Aj tu si myslel, že ho odmietne, ale nestalo sa. Pustovník prijal všetko, čo mu kráľ ponúkol. Až sa stalo, že kráľa to namrzelo a nazval ho „klamárom“. „Veď ty sa ničím neodlišuješ od obyčajného človeka. Klameš ma. Túžiš po odeve, moci, bývaní tak ako každý iný.“ Pustovník mu povedal: „Pane, daj zajtra ráno pristaviť dva kone.“ Kráľ tak urobil a ráno vyrazili. Išli ďaleko. Prešli celú krajinu, celé kráľovstvo. Až prišli ku hraniciam, prebrodili rieku, ktorá tvorila prirodzene hranicu kráľovstiev. A išli ďalej. Kráľ začal byť netrpezlivý, nervózny, nepokojný až ustráchaný. Povedal: „Zastavme, nechodme ďalej, toto už nie je moja krajina. Tu nemám žiadnu moc. Tu som cudzinec. Tu nič neznamenam.“ Pustovník povedal: „Kráľ, vieš v čom je rozdiel medzi tebou a mnou? Ty máš kráľovstvo vyznačené miestom, iba tam máš moc. Ale ja si svoje kráľovstvo nosím vo svojom srdci. Všade, kde som, je so mnou. Nezáleží na tom, či som chudobný, či bohatý, či som v paláci alebo v chatrči. Kráľovstvo srdca je so mnou.“

Kde je moje kráľovstvo? Do akého kráľovstva som pozvaný žiť?

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!

Kde sú krajiny Zabulon a Neftali? Pre Židov to bolo okrajové územie, pohraničie, kde žilo mnoho pohanov, možno viac ako Židov. Kdesi na konci sveta. Prečo o tom hovorím? Lebo tam išiel Ježiš. Tam bol napríklad Kafarnaum. Načo tam však Ježiš išiel, do takého zapadákov? Kvôli ľuďom. Tam niekde žil jeho budúci apoštol Peter. Tam bol stotník, ktorý im postavil synagógu. Boli tam ľudia, ktorí potrebovali počuť radostnú zvesť. Ježiš im túžil darovať pokoj. Aby ich srdce bolo na správnom mieste, naplnené jeho bohatstvom.

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!

Dnes sme pozvaní na takéto miesto sa presťahovať. Nie, nemusíme sa baliť. Je potrebné ísť k ľuďom, ktorí sú ďaleko od Ježiša, presťahovať sa svojím srdcom. Možno sú celkom blízko, v dome, v ktorom bývame. Možno sú to naši susedia z jednej či druhej strany. Kolega v robote, spolužiak v škole. Kto by to tak mohol byť? Ak nás niekto napadá, hneď teraz sa zaň pomodlime, aby k nemu prišiel Ježiš: „Milovaný Ježiš, túžim, aby ťa títo ľudia (povedz ich mená) spoznali, aby zakúsili tvoju lásku a prijali ťa ako svojho Pána a Spasiteľa. Ďakujem, že máš o nich záujem.

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav ich srdce podľa svojho srdca!

„Opustil Nazaret a prišiel bývať do pobrežného mesta Kafarnaum“

Zo slovíčka „opustil“ cítiť Ježišovu spätosť s miestami a prostredím, kde prežil veľkú časť svojho života, doteraz takmer neprebádané a nedocenené obdobie takzvaného „skrytého života“.

Opustiť znamená zriecť sa, ale aj otvoriť sa pre nové. Ježiš opúšťa Nazaret, prichádza, dáva pocítiť blízkosť. Šimon a Ondrej sú ochotní opustiť a zanechať všetko to, pre čo doteraz žili a idú za Ježišom.

Učeníci: „**Oni hneď zanechali siete a išli za ním. Oni hneď zanechali loď i svojho otca a išli za ním.**

Galilea môže predstavovať aj oblasť nášho srdca, tú zmätenú stratenú časť, za ktorú sa hanbíme. Ježiš tu má pre nás jednu výzvu. Opustiť, zanechať. Vyzýva nás, aby sme sa nebáli opustiť a zanechať všetko, čo nás odvádza od Boha. Zanechať všetky tie nesprávne postoje, reakcie, ktoré nás rozbíjajú. Prichádza do Zabulona nášho života, chce nás viesť do pravdy, do svojho srdca, aby nás ponoril do svojho pokoja.

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!

Prvé slová Ježišovho verejného účinkovania sú: „**Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.**“

Galilea sa nachádza v tme, ktorá symbolizuje stratu Božej blízkosti, zmätok, dezorientáciu. Ako kontrast k tejto tme je tu svetlo Kristovej prítomnosti a jeho slová „obráťte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo“. Imperatív "obráťte sa" (grécky metanoete - zmeňte zmýšľanie, postoj) vyplýva z indikatívu, z oznámenia zvesti "Božie kráľovstvo je blízko". "Božie kráľovstvo" je úctivé označenie Boha: tento výraz označuje samotnú Božiu prítomnosť. Hriech je predovšetkým strata tejto blízkosti. Toto je dôvod bezútešného duchovného stavu mnohých kresťanov. Hovoria: „Verím!“, ale sami pritom cítia, že ich kresťanstvo je akoby bez chuti. Nie sú šťastní vo svojej viere. Intuitívne chápajú, že to „nie je ono“. Na príčine nie je ani hriech, ani slabosť, ani vášeň. Na príčine je to, že ešte neurobili ten prvý krok smerom k nebu: nezanechali svoje siete. Neporozväzovali putá, ktoré ich držia pri zemi. Nedovoľíme, aby do nás vstúpila Božia blízkosť.

Rodičia vzali svojich dvoch synčekov na návštevu k známym. Chlapcov hneď upútala klietka s vtáčikom. Chceli ho počuť spievať, ale vtáčik bol ticho. Na to jeden z chlapcov povedal: „Nečudujem sa, že sa mu nechce spievať, keď je v klietke.“

Veci, ktoré nás zväzujú, ktoré nám nedovoľujú duchovne vzlietnuť, nikdy nám neprinesú šťastie. To môžeme nájsť iba u Boha. Zanechajme teda svoje siete!

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!

Pokánie. Nám sa s touto výzvou často spája pôst či spoveď, možno vážna tvár. No tieto slová znamenajú vo svojej podstate niečo iné – zmeňte zmýšľanie! Je ľahké raz za čas sa vyspovedať. Ako často však ľudia konštatujú, že celý život sa spovedajú z tých istých hriechov. Ale pokúsili sa niekedy zmeniť zmýšľanie? Teda nie bojovať proti konkrétnemu hriechu, ale zmeniť svoj postoj voči Bohu. Postaviť Boha do centra svojho zmýšľania, nenechať ho niekde na okraji (v zapadákov), kde Boh ma akože zaujíma ráno a večer, v nedeľu a na veľké sviatky.

Budme si istí, že keď postavíme Boha do centra svojho života, naše hriechy, z ktorých sa spovedáme celé roky, sa časom oslabia. Objavíme nové, ktoré sme predtým nevideli.

Uvediem príklad. „*Nemodlil som sa ráno a večer.*“ Tento hriech zmizne. Namiesto neho sa objaví: „*Ráno som sa vôbec neobrátil k Bohu a dal som mu najavo, že chcem ten deň prežiť bez neho. Večer som s Bohom vôbec nehovoril, lebo som si myslel, že som ten deň prežil dobre vlastným úsilím. Na miesto Boha som postavil seba.*“ Vnímaš ten rozdiel? Prvé hovorí o porušení nejakého nepísaného pravidla, druhé o zanedbaní lásky a pýche spoliehania sa na seba... Keď sa budeš najbližšie pripravovať na spoveď, skús svoje hriechy vyjadriť vzťahovo a uvidíš, ako to tebou zatrasie a zmení ťa.

Ježišu tichý a pokorný srdcom, sprav naše srdce podľa svojho srdca!